

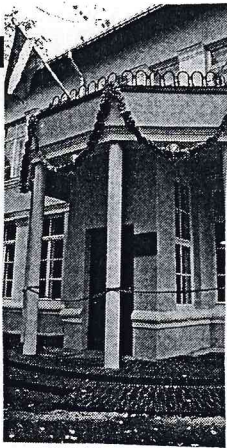
VIA Studentu Avīze

1997. gada februāris

Nr. 4(4)

Valdē spēlētāju maiņa

ViA Studentu apvienība. ViA Studentu apvienības valde. Kādi daiļskanīgi un daudzsoļi nosaukumi! Bet ļoti daudziem no mums tie pozitīvas emocijas neizraisa.

Viņi taču neko nedara! Tur viss ir galiņi garām! Studentu valde? Tie taču tāpat nekā nevarēs izdarīt! - šādas un vēl asākas piezīmes parasti tika raidītas ViA SA valdes virzienā. Lai paliek katra paša ziņā izvērtēt, cik no tā visa ir pelnīti.

Nu ViA SA pagaidu valde savu darbību ir beigusi. Ko tad tā ir paveikusi? Ir sastādīti ViA SA statūti (kuri gan nav pati pilnība), nodibināti kontakti ar Lillehammeres augstskolu. Vēl? Tā uzreiz nepateikšu - varbūt, ka arī vairs nekas. 5 mēnešu darbības laikam tas ir nepiedodami maz!!! Bet,

ko var zināt, varbūt viņiem ir paveikta kāda slepena lieta (par ko gan pārējiem nedrīkstētu teikt)! Tā nekas!

Jau ir sākusi darboties pastāvīgā (uz noteiktu laiku) ViA SA valde. Vai interesē, kas ir valdes locekļi? Tie ir - politologi - Gunita Ganus, Laine Škoba, Jānis Pikšens, tūristi - Zane Zvīgule, Maija Venera, Uģis Keģo, ekonomisti - Armands Sildars, Ingus Krūmiņš, Egita Kricka un psihologi - Edijs Eglītis, Laila Kelmere un Rasma Rozenberga. Otrdien, 4.02., notika pirmā valdes sēde. Tika runāts par daudzām, augstskolu un studentus skarošām lietām. Pašlaik notiek iesaistīšanās dažādos projektos, viens no tiem ir "Augstskolu dienas '97", kurā augstskolas prezentēs sevi vidusskolēniem.

Bez šī projekta ir plānots iesaistīties arī citos. Šajās dienās tiek kārtots viss nepieciešamais, lai reģistrētu ViA SA Uzņēmumu reģistrā un atvērtu bankas kontu.

Tas īsumā būtu viss. To, vai šī valde ir perspektīva, atstāju izvērtēt katram pašam, bet pagaidām aicinu visus piedalīties Valentīna dienas pasākumā. Būs jautri, apsolu!

Egita Kricka

Kopš iepriekšējā avīzes numura iznākšanas ir pagājis krietni ilgs laiks. Pa to laiku jau daudzi ūdeņi ir paguvuši aiztecēt. Eksāmenu sesija, Ziemassvētku pasākums, studentu valdes vēlēšanas... uzradusies jauna paaudze, konstatētas vairākas bezjēdzības, meli... pieķerti zagļi, notikuši neatklāti noziegumi... baumas, apvainojumi, smieklī, asaras... Un tas viss mūsu mazajā, mīļajā vai nemīļajā (kā kuram labāk patīk) skoliņā.

Kaut arī "Via Studentu Avīzes" nebija, dzīve ritēja savu gaitu. Droši vien daudziem radies jautājums, kāpēc tad avīzes nebija. Atbilde - tehnisku iemeslu dēļ. Lai nu kā, bet avīze atkal ir un tiek nodota jūsu vērtējumam. Lai labi lasās!

Šajā numurā:

- "Vasaras posmus šajā laikā pavadīju Strenču pilsētā. Te gan nevajag uzreiz smaidīt - ir tāds teiciens, ka Strenčos vismaz tie ir aiz sētas, bet citur visi ir kopā."

Saruna ar pasniedzēju Ilgvaru Ābolu 2.lpp.

- 3.lpp. skolas populārākie cilvēki
- 4.,5.lpp. - AIESEC
- Par to, kā ViA studentiem iet ārpus skolas telpām - 6.lpp.
- 8.,9.lpp. mūsu iekšējā dzīve - kopmītnes, pasākumi...

Katram bija tāda atmosfēra un svētki, kādus viņš sev radīja - Agnese Pabērza par 20.decembra pasākumu...

... bez mīlestības cilvēks ir kā mironis atvaļinājumā, nekā cita kā vien dažī dati un neko neizsakošs vārds, kāda jēga, tikpat labi var arī nomirt...

Ērihs Marija Remarks

Mīlestību un laimi ne tikai Valentīna dienā, bet arī visās pārējās dienās!!!

Sirdī ģeogrāfs

ir pasniedzēju Ilgvaru Ābolu sarunājas
ladara Mennika un Egita Kricka

Pastāstiet, lūdzu, par sevi...

Varētu teikt, ka ir pagājuši jau nedaudz airāk, kā trīs gadu desmiti, kopš esmu tajā saulē. Precīzāk, ja kādu tas interesē, - esmu dzimis 1965.gada 1.februārī Valkā. Tur esmu beidzis arī idusskolu. Vasaras posmus šajā laikā avadīju Strenču pilsētā. Te gan evajag uzreiz smaidīt - ir tāds šiciens, ka Strenčos vismaz tie ir aizētas, bet citur visi ir kopā.

Tālāk mani liktenis aizveda uz Līgu, iestājos LVU (tajā laikā universitāte vēl saucās tā) Ģeogrāfijas akultātē. Tas bija laiks, kad visus studentus ņēma jeb, pareizāk sakot, pasauca padomju armijā. Tie bija vēl īvi gadi, un tā 1990.gadā es pabeidzu jau) LU.

5 gadus es nostrādāju Smiltenes idusskolā par ģeogrāfijas un lietišķās konomikas skolotāju. Parālēli darbam kolā es pabeidzu maģistratūru ģeogrāfijas fakultātē.

Vai Jūs esat precējies?

Jā. Neskatoties uz to, ka šeit ir tik aukstas meitenes, es esmu precējies. Man ir sieva Dace un dēls Dāvis, kurš ir pusotru gadu vecs. Vispār mana ģimene ir jauna (3 gadi). Tā kā precējies esmu pēc Rietumu tandartiem, t.i., nesen. Nav, kur teigties. To es iesaku arī pārējiem vīriņiem. Ar meitenēm gan ir savādāk, ur nevar tik ilgi gaidīt, savādāk visi abākie būs jau paņemti.

Kā Jūs nonācāt ViA?

Kā es nonācu? Šogad februārī es izvēlē izlasīju sludinājumu, un te nu es esmu!

Un kā bija ar konkursu?

Es uzvarēju, bet es gan nezīnu visas aizkulises. Fakts bija tāds, ka nāijā (kaut gan solīja, ka tas būs aprīlis, kad uzzināsim konkursa rezultātus) man tika šis darbs piedāvāts, un es nolēmu, ka vārētu šo ietu pamēģināt.

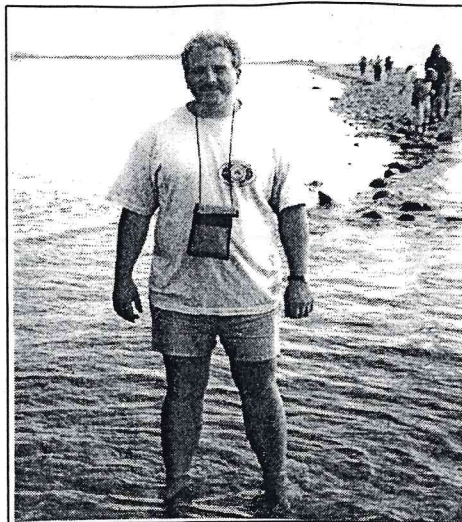
Vai Jūs to nenožēlojat?

Pagaidām nē.

Kas Jums patīk un kas nepatīk

ViA studentos?

Vispirms varbūt par to, kas nepatīk, un tad, kas patīk. Liekas, ka viena daļa (es nerunāju par visiem) īsti neapzinās to, ka viņi nes kaut kādu atbildību, ka

viņi ir šīs augstskolas studenti. Liekas, ka viņi daudz ko grib. Grib, lai viņiem visu pasniedz, bet tajā pat laikā paši izdarīt kaut ko augstskolas labā nav gatavi. Tas ir jūtams. Mēs esam tādi kā prasītāji, bet bieži vien ir tā, ka atpakaļatdeves nav.

Vēl man nepatīk (tas, protams, ir mans personīgais viedoklis), ka smēķē meitenes. Tā, protams, ir gaumes lieta, varbūt citiem tas patīk un tas ir moderni. Es vienkārši zīnu, kā tas ir ienācis Latvijā. Savā laikā skolās nesmēķēja - ne zēni, ne meitenes. Tad sākās skolu sakari ar Skandināviju, un atbrauca draugi no Dānijas, Zviedrijas (tur, starp citu, smēķē vairāk meitenes, nekā zēni), un tā lieta aizgāja. Tas ir tā, ka mēs it kā paņemam visu no Eiropas, bet diemžēl arī ne visu to labāko.

Kas patīk? Domāju, ka studentiem (īpaši runāju par "tūristiem") ir interese par daudz ko, daudzām lietām. Jūt arī nedaudz to studentisko garu, kas, protams, varētu būt vēl lielāks. Un ir arī tādas jaukas meitenes un jauki puiši. Bet vispār - mums vēl jāiepazīstas tuvāk vienam ar otru, jo laiks ir bijis pārāk īss.

Kādi ziedi, ēdieni Jums patīk, kādi nepatīk?

Visi ziedi ir skaisti, un nevaru nosaukt nevienus īpašus, kurus es ļoti vēlētos saņemt. Katram gadījumam, katrai reizei dzīvē ir savi ziedi, kas tieši tad ir visnoderīgākie, visvajadzīgākie un labākie.

Par ēdieniem. Man patīk kaut kas tāds pikants, savdabīgs. Dažādas delikateses. Es drīzāk varu pateikt, kas man nepatīk. Tās ir putas no armijas

laikiem un piena zupas no tās reizes, kad es nedēļu biju slimnīcā. Tagad man ir alerģija pret visu ko tādu. Vēl es gandrīz nemaz neēdu ķirbjus, bet praktiski visu pārējo es gremoju. Nu, protams, ja es esmu kādā pārgājienā, tad ir jāēd viss. Arī putas.

Vai Jūs bieži ejat dažādos pārgājienuos?

Kādreiz gāju ļoti daudz, tagad nav brīva laika. Bet, ja kāda izdevība ir, tad... Es domāju, ka vismaz vienreiz gadā ar laivu jānobrauc pa upi vai jāaiziet kādā pārgājienā.

Pagājušā vasara man nebija brīva ne mirkli, labi vismaz, ka ar savu bijušo klasi pašā jūnija sākumā nobraucām pa Gauju. Tagad, kad būs vasara un atvaļinājums, vajadzētu paceļot tepat kaut kur pa Latviju, jo ir daudz kas interesants, ko redzēt.

Kur Jūs esat ceļojis?

Vispār es esmu ceļojis diezgan daudz. Pirmkārt jau pa Latviju, kaut gan visu es izceļojis vēl neesmu, pusi varbūt. Tad, bijušajos padomju laikos, bija prakse, kad izceļojāmies pa visu dižo PSRS. Ļoti patika un daudz iespaidu es guvu Hibīnos, t.i., aiz Polārā loka, arī Kaukāzā, tuksnesī. Esmu ceļojis arī pa Eiropu, tikai ne pa Z-Eiropu. Garākais ceļojums bija ar laivu pa Donavu, kas ilga 1 mēnesi. Esmu ceļojis arī pa Āziju - tālākā vieta ir Tadžikistāna. Ļoti nožēloju, ka neesmu aizceļojis līdz Kamčatkai.

Kopā esmu apceļojis apmēram 17 valstis.

Kur Jums patika vislabāk?

Daudz iespaidu ir no Karakuma, tas bija viens no riskantākajiem ceļojumiem. Bija vairāki momenti, kad mums vienkārši paveicās, bet paši vien vainīgi - līdām, kur nevajag. Patika arī brauciens pa Donavu, kaut arī tas mēnesis bija apnicīgs. Nepierasts šajā braucienā bija komforts - upes malā ēdināšanas iestādes, viesnīcas u.c. labierīcības.

Pa Latviju interesantākais bija velobrauciens pa Augšdaugavu kopā ar kursabiedriem.

Varbūt kāds novēlējums ViA studentiem?

Tā kā tuvojas sesija (saruna notika decembra sākumā - red.), tad - veiksmīgi nokārtot visus eksāmenus! Tiem, kam tie ir pavasarī, neatlikt visu uz pēdējo brīdi!

Un ceru satikt visus arī 1997.gada 1.septembrī!

Populārākais? Populārākais! Populārākais.

Vēl pirms Ziemassvētkiem tika veikta aptauja par populārāko ViA studentu un pasniedzēju. Apkopojot rezultātus, tika apstiprinātas jau iepriekš izteiktās prognozes, proti, to, ka populārākā studente ir Ieva Juste, bet populārākais pasniedzējs - Andris Liepiņš. Ar viņiem sarunājas Līva Biseniece.

Ieva

Kāpēc, Tavuprāt, Tu kļuvi par populārāko ViA studentu?

Tas bija pārsteigums, jo es nedomāju, ka esmu populāra. Man likās, ka daudzi ir noskaņoti negatīvi. Varētu būt, ka tas ir mana skaļuma dēļ. Es esmu ļoti skaļa, visur, kur eju, mani dzird. Es uzskatu, ka esmu arī ļoti darbīgs cilvēks, rosīgs.

Ko Tu atceries no savas bērnības, ko Tev ir stāstījuši vecāki?

Mana mamma nav gandrīz neko stāstījusi. Es tikai zinu, ka bērnībā es daudz nekliežu. Mazs zīdāinītis, kas bija kluss un mierīgs. Pati es atceros, ka savā bērnībā es jutos labi. Mani neviens neapbīdīja. Tādas problēmas man nekad nebija. Es mācēju sevi aizstāvēt.

Biju ļoti nepaklausīgs bērns. Tēvu klausīju uz vārdiņa, bet mammu gan nē. Ļoti daudz palaidnības darīju, un man tas patika. Daudz laika pavadīju laukos pie vecāmmammām. Vecāmmāte man ir ļoti nozīmīgs cilvēks. Viņa jau ir mirusi. Es laikam nekad nevarēšu būt tāds cilvēks, kāda bija viņa.

Vai ir vēl kāds cilvēks, kuru Tu tik augstu vērtē? Ideāls.

Mans tēvs nomira, kad man bija seši gadi. Kā jau es teicu, es viņu mīlēju vairāk nekā māti. Es to nerunāju ar skumjām, jo zinu, ka viņš vienmēr ir man blakus. Viņš bija ļoti spēcīga rakstura cilvēks. Man daudzi saka, ka esmu līdzīga viņam. Es esmu par to ļoti lepna. Tēvs man ir autoritāte vēl joprojām. Starp līdzcilvēkiem tādu nav. Taču ir cilvēki, ar kuriem es esmu tikusies AIESEC, galvenokārt uzņēmēji. Viņiem es gribētu līdzināties nākotnē.

Jūs ViA pasniedzat matemātiku, statistiku, mikro un makroekonomiku. Kāpēc izvēlējāties šīs zinātnes?

Ne ar ko citu savā mūžā neesmu nodarbojies, kā tikai ar matemātiku, un, galvenokārt, esmu matemātiku arī mācījis. Statistiku es arī pieskaitu matemātikai. Ar ekonomiku sāku nodarboties nejaušības dēļ. Pirms trim gadiem piedalījies Eiropas akadēmiskās organizācijas kursos, kurus vadīja profesors Klingens no Ķīles. Man iepatikās. Arī nekustīgo punktu teorija ir

Kas Tev vidusskolā patika?

Es vienmēr labi mācījos. Vidusskolas gadi ir ļoti nozīmīgi. Šajā laikā notika liels pavērsiens manā dzīvē saistībā ar draugiem. Es patiešām dzīvoju, un draugi bija ļoti nozīmīgi.

Visus trīs vidusskolas gadus es biju kursa vecākā, biju arī skolas prezidente. Par savu skolu es varu teikt tikai to labāko.

Es dziedāju korī, sākās arī aerobika, ļoti daudz psiholoģijas nodarbības. Es grābu visu ko varēju.

Kas tev Valmierā sagādā īpašu prieku?

Reizi nedēļā es noteikti gribu izklaidēties. Parasti tas ir Multiklubs. Prieks vienmēr ir atbraukt un satikt cilvēkus šeit, Valmierā. Es nekad nejūtos

vientuļa. Par jebkurām problēmām var runāt. Prieks ir gaidīt kādu pasākumu, kas notiks skolā, vai arī pašai organizēt. Prieku sagādā pilna zāle aerobikā. Prieks ir par to, ka esmu iepazinusi cilvēkus, kas nav studenti. Esmu iepazinusi labāku vidi. Tāpēc stereotips par Valmieru ir mainījies.

Vai Tev ir sava dzīves filozofija?

Es aizvien vairāk un vairāk sāku saprast, ka es savā dzīvē gribu darīt tikai to ko vēlos, kas sagādā gandarījumu. Un dzīvot saskaņā ar sevi. Gribu katru rītu pamosties ar prieku. Tāpēc paralēli mācībām jādara tas, kas patīk.

saistīta ar matemātisko ekonomiku. Man ļoti nepatīk un pat riebjas, ja pēc lieliskas teorijas pierādīšanas kāds prasa tās praktisko pielietojumu. Tāpēc vienmēr kā piemēru minu, ka šī teorija ir saistīta ar matemātisko ekonomiku.

Kas bija Jūsu sapņu profesija bērnībā?

Man nebija iedomu. Tomēr man patīk ieskatīties nākotnē. Profesijai tik lielu lomu nepiešķiru. Tagad es neizvēlētos matemātiku. Laikā, kad varēju izvēlēties savu nodarbošanos, matemātiku es samainīju pret filosofiju.

Tai laikā nebija jēgas mācīties filosofiju. Taču matemātika ir neatkarīga zinātne gan no ideoloģijas, gan no aparatūras. Savu aparatūru - galvu var vienmēr nēsāt līdz.

Kā studējāt Jūs, un kā studē jaunieši tagad?

Es nejutu šīs atšķirības, jo problēmas pēc būtības ir tādas pašas, kā toreiz. Šad tad negribas kaut ko darīt, šad tad jāpiespiežas. Vēl joprojām ir dažādi studenti. Man patīk auditorijā vērot, kā studenti nodarbojas ne tikai ar lekcijas

klausīšanos, bet arī lasa grāmatas. Es pats tā esmu darījis. Arī tagad ir studenti, kas reti nāk uz lekcijām. Mani gandrīz pēc pirmā gada gribēja izslēgt no universitātes. Apmeklējis biju tikai 20% lekciju. Taču sesiju nokārtoju labi.

Pastāstiet par savu ģimeni.

Mana sieva ir fiziķe, strādā organiskās sintēzes institūtā un analizē bioloģiski aktīvo molekulu konformāciju. Dēls studē angļu valodu Latvijas Universitātē.

Kādi ir Jūsu hobiji, aizraušanās?

Galvenā aizraušanās bez kultūras baudīšanas ir literatūra. Pats šo to uzrakstu. Pirmais romāns "Imitācija" publicēts '94.gada "Karogā". Ir arī daži stāsti un nepublicēti romāni, kurš rakstīts lielā nikumā. Tas notika laikā (kurš vēl nav beidzies), kad grāmatnīcā pār tevi gāzās sēnālas. Tas attiecās arī uz latviešu literatūru. Tad es arī uzrakstīju lasītājam pieņemamā žanrā kriminālgabalu erotikas mērcē. Jāatzīst, ka tas man nav izdevies. Paldies dievam!

Atgriezīsimies pie jauniegūtā titula "Populārākais pasniedzējs". Vai tas Jūs pārsteidza?

Pārsteigts nebiju. Popularitāti var saprast dažādi. Katrs matemātiķis ir diezgan liels dīvainis. Es nebūšu izņēmums. Ir vērts šo tradīciju turpināt un iedibināt citas. Jo vairāk tradīciju, jo labāk.

Kā Jūs raksturotu pagājušo semestri ViA?

Tas bija iekārtošanās, iegušanās un iepazīšanās laiks. Nākamajā gadā jāturpina šie procesi. Augstskolai jāsāk funkcionēt netikai kā līdzvērtīgai augstskolai citu saimē, bet arī kā labākajai augstskolai.

AIESEC-Vidzeme vēl

pumpurā

Agnese Pabērza

Jūs esat šeit un šodien, un te esam arī mēs - AIESECieši. AIESEC nav ilūziju mākonis. Tas darbojas kā sabiedrības cēlējspēks, kas motivē jauniešus kopīgas nākotnes veidošanai un uzlabošanai. Kā?! Caur sarežģīto (bet patiesībā vienkāršo - jo viss ģeniālais ir vienkāršs) ekonomisko jēdzienu labirintu un teorijas realizēšanu un pielietošanu praksē, t.i., dzīvē. Neapšaubāmi, ir daudz kļūdu. Bet tieši kļūdas dod iespēju mums, cilvēkiem, mācīties no tām un gūt pieredzi. Pirmais solis AIESECā ir zināšanu un pieredzes apmaiņa semināros. Nākamais solis ir starpvalstu pieredzes apmaiņa jau dzīvā dabā - dažādi cilvēki brauc uz dažādām valstīm (tas nozīmē arī pie mums) un strādā uzņēmumos ar visām no tā izrietošajām sekām. Trešais solis, lai būtu iespējami pirmie divi, ir meklēt sponsorus uzņēmēju izskatā un pielaist arī viņiem elastīgās domāšanas vīrusu (kas ir pozitīvs faktors radošu ideju ģenerēšanā un realizēšanā), lai tie padomātu par kopīgu nākotni. Nenoliedzami, katrs cilvēks darbojas personīgajās interesēs (pat, ja strādā sabiedrībai). Tas var būt tieši un

netieši, ar dažādām motivācijām, un tas ir normāli. Viens gribēs neatkārtojamus (un pēc viņa domām pelnītus) dzīves apstākļus sev, otrs - ģimenei, trešais vāks bonus punktus, lai nokļūtu paradīzē, ceturtais gribēs palikt cilvēces atmiņā līdz pat saules sistēmas pēdējai minūtei. Bet patiesībā tas ir apburtais loks. Jo, ja labi dzīvos apkārtējie (sabiedrība, kurā ietilpst, starp citu, arī radi un draugi), ikvienam pastāvēs 100% iespēja būt labi situētām un laimīgam bez jebkādiem sirdsapziņas pārmetumiem.

Un, lūk, AIESECieši attīsta un uzlabo šo pozitīvo apburto loku, kuram ir spēcīgas tendences izpausties negatīvi un indīgi, splaudīties tajā brīdī, kad kāds indivīds sāk domāt tikai un vienīgi par sevi - šajā brīdī paliekot viens un bez iespējām, tikpat kā uz vientuļas salas (cik daudz patiesībā ir šādu salu!). AIESEC ir viens no darbības atzariem, kas rada to laika sprīdi (un izveido kādu vēlas), kad cilvēki pamana, ka viņi šai pasaulē nav vieni un cik daudz vairāk viņi varēs izdarīt kopā, nevis "sitoties" pa vienam. Kaut ko, šo vai to, pamanīt šajā pasaulē nevienam nav liegts. Katrs cilvēks uz planētu Zeme un tās dzīvības procesiem skatās no mazliet (arī spēcīgi) atšķirīga redzes leņķa (cits neredz zemi vai kalnus, bet zvaigznes). Citiem vārdiem - ikviens

jūt, uz ko viņš grib skatīties, uz ko viņu "velk" skatīties un uz ko viņš spēj skatīties. Civilizācijas jūklim pa vidu cilvēkam ir dota iespēja izvēlēties (katra sekunde ir nākošo izvēļu sākums) - izvēlēties vadīt un veikt darbus, kuriem viņš ir radīts. Vieni tic Dievam un kalpo viņam, citi vergo alkoholam un narkotikām, nesaprazdami, kas notiek un kāpēc, nākošie izvēlas sevi kā Dievu, kura domām un uzskatiem seko kā vienīgajiem un neapstrīdamajiem, konstantajiem un universālajiem lielumiem. Tā ir viņu izvēle, kura nav ne pareiza, ne nepareiza - vienkārši savādāka. AIESEC izvēlas savienoties kopīgas nākotnes radīšanai, balstoties uz visa veida apmaiņu - sākot ar informāciju un pieredzi un beidzot ar cilvēkiem, kuri apkopo augstāk minēto, liekot uzsvāru uz augstākās izglītības iegūšanas iespējām un tās kvalitātes uzlabošanu, izprotot citas kultūras un nenoliedzot tās, un, lai tas viss būtu iespējams, AIESEC veido apstākļus arī veiksmīgai uzņēmējdarbībai, kas materiāli balstītu uzsvērtās jomas un līdz ar to uzlabotu sabiedrības fizisko un garīgo pašsajūtu. Tas nav vienas dienas vai viena gada darbs. Bet tieši tāpēc mēs esam dzimuši!

Un lai kats dara to, ko viņš vislabāk var, prot un vēlas (tad būs miers virs zemes un cilvēkiem labs prāts)! P.S. AIESEC atgādina - Tu vari izdarīt izvēli jebkurā diennakts laikā un jau rit būt kopā ar mums.

"Karalis ir miris, lai dzīvo karalis!"

Madara Mennika

Mēs, AIESEC-Vidzeme, vēl esam jauni un darbojamies tikai pirmo gadu, un pazinuši mēs esam tikai vienu AIESEC-Latvija Nacionālo Komiteju (NC) un tikai vienu tās prezidentu.

Un tomēr kā katru gadu tuvojas laiks, kad tiek pārvēlēts AIESEC-Latvija prezidents, līdz ar to nāk arī jauna NC.

Tagad mēs ar nepacietību, grūti pateikt - pozitīvu vai negatīvu, gaidām 21.februāri, kad Rēzeknē Nacionālajā konferencē Latvijas AIESECieši tiks iepazīstināti ar jauno AIESEC-Latvija prezidentu, kurš ievēlēts tiks jau 14.februārī, dienā, kas visiem zināma kā Sv. Valentīna diena. Dīvaina sakritība...

Jebkurā gadījumā mēs, vidzemnieki, sakām paldies - Signei, Laurai, Aigaram, Paulam un, protams, Armenam - par to, ka mēs esam!

AIESEC-Latvija
prezidents Armens,
Dace un Iveta.

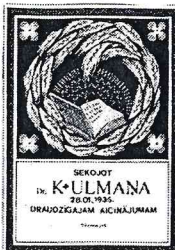
AIESEC - Vidzeme (gandrīz visi)
un daudzi citi AIESECieši

DRAUDZĪGAIS AICINĀJUMS VALMIERĀ

Ir aizritējis kārtējais gads, un līdz ar to kārtējais "Draudzīgais aicinājums". Bibliotēkās sagūlušas jaunas un vērtīgas grāmatas un žurnāli, kas dod iespēju mums, latviešiem, celt garīgo zināšanu līmeni un nest Latvijas vārdu plašajā pasaulē.

Arī Valmierā, sadarbojoties nelielai studentu grupīnai no AIESEC-Vidzeme, tika sperti soļi šīs akcijas organizēšanā un koordinēšanā. Lai gan akcija "Draudzīgais aicinājums" Valmierā tika organizēta arī iepriekšējos gados, tās izpaušmes formas ir bijušas vājas, sabiedrībai netika dots ziņojums par dāvināto un ziedoto vērtību apjomu, kas, manā uztverē, būtu spēcīgs dzenulis iedzīvotāju turpmākā "uzmundrināšanā". Jāsaka, ka dažās Valmieras skolās un arodskolās šī akcija tika veikta pirmo reizi, tāpēc te nevaram nāt par panākumiem. Pirmie kučēni jāslīcina! Liela atsauce bija vērojama Viestura ģimnāzijā, Pilsētas ģimnāzijā, kā arī Pārgaujas ģimnāzijā, kur saziedoto grāmatu skaits sniedz vairākus simtos.

Ja runājam par Vidzemes augstskolu, zēl, ka studenti nevar vai negrib saprast akcijas jēgu un palaiž garām lielisku iespēju bagātināt mūsu gaišās bibliotēkas grāmatu krājumus, kā arī iespēju nokļūt grāmatu plauktos ar uzvārdu grāmatas pirmajā lappusē.

Ar akcijas rezultātu esmu apmierināts un ceru, ka arī nākošgad studentiem būs vēlme organizēt un popularizēt to. Darbības rezultātā tika pieļautas arī kļūdas, radās jaunas idejas, kā arī dzīvei vērtīgas atziņas. To visu labojot, realizējot un pilnveidojot, mēs varam cerēt uz vēl lielākiem panākumiem.

Paldies Madarai Mennikai, Ivetai Lopatko, Jurgim Ozoliņam, Agnesei Pabērzi un Ievai Justei, kas cinījās līdz galam.

Jānis Rozenbergs, projekta vadītājs.

Projekts Simulācija

Ir reizes, kad nolaižas rokas un neko vairs negribas darīt, ir reizes, kad vēlēšanās ir, bet nesanāk, un atkal nekā... Zūd motivācija. Tādās reizēs palīdz tikšanās un izrunāšanās ar cilvēkiem, kas var un grib tev palīdzēt. AIESECā vienas no šādām tikšanās iespējām ir semināri.

No 31.janvāra līdz 2.februārim Rīgā notika AIESEC-Rīga organizēts seminārs "Projekts Simulācija" (jāpiebilst, ka simulēts tika nevis seminārs, bet dažādi projekti, t.i., imitēta projekta veidošana un plānošana).

Tur pabija arī daži no mums, bez tam bija arī rīdzinieki, jelgavnieki, rēzeknieši un daugavpilieši, kopā apmēram 40 AIESECieši, kuri sadalījās septiņās grupās - katra grupa nodarbojās ar kāda projekta izstrādāšanu. Daži no projektiem bija "Karjeras dienas" (studentu un uzņēmēju kontaktforums), YDEP (studenti darbojas citas valsts NGO), *Twin week* (divu vai vairāku valstu sadraudzība ar mērķi - starpkultūru sapratne), "1+1=3" (NGO kontaktforums) u.c.

Neiztrūka, protams, AIESEC izklaides, kā arī tikšanās ar seniem un sapazīšanās ar jauniem draugiem. Vieni no tādiem bija AIESECieši no Lietuvas un Igaunijas.

Atvadoties tika norunāts atkal satikties Rēzeknē. Tā nu mēs svētdien (2.02.) atbraucām mājās motivēti un darboties gribīgi.

Madara Mennika

AIESEC Vidzeme un Latvija NMS '97

No 27. līdz 31.janvārim Tallinā notika Nordic Management Seminar (NMS) '97, kurā no AIESEC-Vidzeme piedalījās Jurgis Ozoliņš un Ieva Juste. Par šo semināru stāsta Jurgis:

"No šī semināra mēs ieguvām ļoti daudz gan personīgajai, gan AIESEC-Vidzeme attīstībai. Tika nodibināti ļoti cieši sakari ar norvēģiem, un kopīgi izveidots projekts *Twinweek*, kura ietvaros norvēģi brauc iepazīt Latvijas kultūru, sociālo un ekonomisko vidi, bet pēc tam latvieši brauc uz Norvēģiju un dara gluži to

pašu. Vēl tika iegūtas vērtīgas zināšanas, kas noderēs "Norvēģu dienas" organizēšanā, kā arī dažādas atziņas par uzņēmējdarbību, menedžmentu, veiksmi un AIESEC kā tādu. Tika iegūta arī izpratne par 15 dalībvalstu kultūru un pašreizējo situāciju. Pēc NMS'97 par Latviju pasaules jaunieši zina daudz vairāk nekā agrāk, jo 14 latvieši citīgi prezentēja un nesa Latvijas vārdu plašajā pasaulē (arī tādās eksotiskās valstīs, kā Korejā, Austrālijā un Kanādā). Nodibinājām tiešām daudz dažādus internacionālus sakarus, kas noteikti palīdzēs arī turpmāk.

Kāmis Polijā

No 25. līdz 30.novembrim Polijā, Vislas pilsētā (~ 200km no Krakovas) notika AIESEC ILDS (*International Leadership Development Seminar*). Uz turieni aizbrauca arī kāds no AIESEC-Vidzeme, konkrēti - Kāmis.

Kā Tu izlēmi uz turieni braukt?

Pēc NLDS Jūrmalā man bija tik daudz iespaidu, un viss tur bija tik forši, ka es izdomāju, ka *international* semināram jābūt vēl foršākam. Man gribējās redzēt, kā tas būs, un es aizbraucu.

Un kā patika?

Ģeniāli! Man tiešām ļoti patika. Bija ļoti laba atmosfēra gan tāpēc, ka tur bija ista ziema - visapkārt sniegs un kalni (seminārs notika nelielā hotelī kalnos), gan arī cilvēku savstarpējo attiecību dēļ. Sadraudzējos ar ļoti daudz dažādiem cilvēkiem.

Cik cilvēku un no kurienes bija?

Kopā bija apmēram 60 cilvēki no 10 valstīm: Latvijas, Lietuvas, Francijas, Šveices, Vācijas, Polijas, Ukrainas, Ungārijas, Horvātijas un Rumānijas. No Latvijas bija 5 cilvēki. Visas sarunas, protams, notika angliiski. Ko jums šajā seminārā mācīja?

Mums mācīja vairākas lietas. Viens, piemēram, bija, kā pareizi organizēt projektus. Tad, kā izveidot labu komandu un sadalīt amatus tajā. Vēl mums mācīja, kā atrisināt radušās problēmas un kā saplānot laiku. Tas viss bija interesanti.

Kas Tev vēl patika?

Baigi ļabi bija tas, ka bija daudz alus (par brīvu). Vēl mums katru nakti bija tematiskie vakari (*party*). Vienu vakaru, piem., bija *Green and Yellow party*, citu *Glass and Cup party*, tad bija *Minimum party*, kur mugurā drīkstēja būt tikai trīs apģērba gabali. Bija arī *Tattoo party*, kurā es dabūju pirmo vietu. Vienu vakaru bija *Global Willage and National party*, kur katra valsts kaut kā prezentēja sevi: Latvija visiem deva dzert balzāmu.

Vispār man tur viss patika, un es noteikti arī turpmāk braukšu uz līdzīgiem semināriem.

Ar Kāmi sarunājās Madara Mennika

Kāmis Polijā

Debates Valmierā

Laine Škoba, Gunita Ganus

Kad ļoti vēlā piektdienas vakarā vai, pareizāk sakot, ļoti agrā sestdienas rītā vienā no Ausekļa ielas 25a nama virtuvēm ritēja jo skaļas diskusijas, beidzot nebija ne mazāko šaubu, ka 30 XI Vidzemes augstskolā notiek debates, kuru tēma šoreiz bija "Death penalty should be banned."

Vai nu atsaucoties uz mūsu iepriekšējo rakstu avīzē, kas aicināja piedalīties, vai pašu iniciatīvas vadītas, vai arī pateicoties draudiem no administrācijas puses, mūsu pulkam pievienojās vēl divas komandas. Rezultātā ViA bija otrā pārstāvētākā augstskola komandu skaita ziņā, atpaliekot vienīgi no REA.

Iespējams, ka attaisnojās teiciens "Mājās pat sienas palīdz!", jo viena no ViA komandām iekļuva pusfinālā (četrus labāko komandu skaitā no trīspadsmit) un nevienai no komandām neizpalika uzvara - pateicoties vienai no LU komandām...

Finālistu debates vērot bija neapšaubāmi interesanti.

Debates Daugavpilī

Jeb REA Uzvarēta divreiz!

Reizi mēnesī ar Sorosonkuļa laipnu gādību ļauži iz visas Latvijas sapulcējās kādā pilsētā, lai nedaudz aprunātos par kādu sirdij tuvu un nozīmīgu tēmu. Šoreiz par pulces vietu bija izvēlēta Daugavpils, savukārt visas runas, domas un strīdi rosījās ap CENZŪRAS SABIEDRĪBAI NESTO / NENESTO LABUMU.

Visnotaļ tālo ceļa gabalu veica divas ViA komandas (politiķi, vieni vienīgi politiķi), turklāt, kā parasti, arī gatavošanās periods izrādījās ārkārtīgi nozīmīgs. Tā jau pirms došanās ceļā izdevās noskaidrot, ka daļai opozīcijas attālums Rīga - Daugavpils šķietas patālāks (acīmredzot - tālāks, kā attālums Valmierā - Daugavpils). Šā iemesla (un arī tuvojošos eksāmenu) dēļ no REA, kas jo kupli bija pārstāvēta Valmierā notikušajās debatēs, ieradās tikai viena komanda, kas daļēji sastāvēja no Valmieras debašu fināla uzvarētāja.

Divas stundas četrdesmit piecas minūtes ilgajā braucienā valdīja vispārēji optimistiska gaisotne, turklāt tika atsvaidzinātas - kā vēlāk izrādījās ļoti nodrīgās - krievu valodas zināšanas.

Daugavpils ViA studentus sagaidīja bez īpašas, piektdienas pievakarei raksturīgas rosmes, toties ar skarbu vēju. Ceļu uz pilsētas lielāko viesnīcu "Latvija",

Tā bija sīva ciņarp LU un REA, kurā uzvaru guva pēdējā, kas izcēlās ar sevišķi izteiksmīgu debatēšanas veidu un turklāt bija internacionāla.

Vakarpusē, par spīti tam, ka visa diena pavadīta strīdos, tika sasniegta absolūta vienprātība, kas nodrošināja patīkamu atmosfēru atpūtai un ļāva noskaidrot, ka ViA kopmītnes ir "brīnumainas, neiespējamās, apskaužamas!" jāpiebilst gan, ka vakars "nedaudz" ieilga un pēdējie ciemiņi Valmieru atstāja svētdienas pievakarē.

Brīdinājums tiem, kuri nolēmuši iesaistīties debašu kustībā - šī nodarbe ir azarta spēle! Reizi pamēģinot, gribas vēl un vēl, laiks šķiet nenozīmīgs un jebkurš atpūtas tikai tad, kad iestāties pilnīgs laika bankrots un līdz referāta iesniegšanai viens mirklis.

Notes from debates

Elmārs Lainei: "Gatavojies nāvessodam?" Rasma: "You can go home by my parents." Vēlreiz Elmārs: "Do you know what rape is?"

kurā debašu turnīra dalībniekiem bija paredzēta mītnes vieta, atrast palīdzēja Kristofera pārvaldītā slāvu valoda, tā nobeiguma vārdi: "Očeņ labi, thank you!" izraisīja vispārējas gaviles debatētāju pulkā un neizpratni "ceļa rādītājos".

Ja labākā Daugavpils viesnīca izraisīja nostaļģiju pēc pašu kopmītnes istabām, tad vakaru noslēdzošie pārtikas meklējumi bija kā atgriešanās vecajos, labajos laikos. Alumīnija ēdamrīki, slāviskiem ornamentiem rotāta tējnīcas izkārtne, pica ar kāpostiem, neiespējami hamburgeri, pārdevēji, kuri izskatās būt pārsteigti par valsts valodas lietošanu sabiedriskās vietās... Pieminēšanas vērts šķiet arī bija biroja mēbeļu salons - ViA, vērtējot tā spilveniem izdaļīto skatlogu, vienprātīgi nolēma, ka īpašniekam acimredzot ir austrumnieciska izpratne par biroju noformēšanu.

Aiz muguras palika neizmantotās "Latgales Avioliņiju" sniegtās iespējas; pēc pēdējās sagatavošanās vārdu kaujām durvis tika slēgtas, un nakts klusumu traucēja vien loģiem garām ritošie tramvaji un oponentu gatavošanās (pēdējā ilga līdz pl.3:40 no rīta). Savukārt istabā valdošo aukstumu un pretī logam dislocēto laternu gribējās uzskatīt par DPA sabotāžu pret potenciālajiem oponentiem.

Turpinājums 7.lpp.

Tas notika, hm... Jā, tas notika 18. janvārī. Viss sākās, satiekoties kādiem 14 cilvēkiem Rīgā pie 20. trolejbusa pieturas. Kas tad bija šie cilvēki? Droši vien jau sapratāt - proti, studentii no mūsu pašu ViA, kas devās uzvarēt TV spēlē "Latvija. Baltija. Eiropa." Tēma, kā zināms, bija tūrisms, tāpēc pārsvarā varēja atpazīt tūrisma virziena studentu sejas - Maiju, Ilonu, Ilzi R., Ilzi D., Zani, Jāni Ū. un Jāni L., Inesi, Baibu Ģ., līdzīgi jutējus - Ivetu, pasniedzējus I. Ābolu un G. Bajāru. Spēlē piedalījās arī ekonomikas studiju virziena pārstāvis Kāmis.

Satraukums, bažas un prieks pārmaiņus atspoguļojās cilvēku sejas, savu darīja arī aukstā ziemas diena. Laicīgu pagaidot jau tā reti kursējošo "trollīti", tika konstatēts, ka sestdienās (un tā arī bija sestdiena) tas vispār neiet. Nu, bet viss beidzās labi. Līdz Zaķusalai, galvenajai notikumu vietai, kaut kā tika aizkļūts.

Abas konkurentu komandas jau dižojās foajē spoguļu priekšā. Par spīti tam, ka tuvojās liktenīgā stunda, valdīja draudzīga atmosfēra (laikam jau neviens to visu tā īsti par pilnu neņēma). Caurlaidē gan studenti, gan pasniedzēji tika kārtīgi aplūkoti - nevar jau zināt, vai kaut ko nesastrādās, izskatās aizdomīgi. Tomēr ielaida visus, katru apveltot ar žilbinušu smaidu. Tālāk notika ģērbšanās, ālēšanās, grimēšana un tikai tad komandu dalībnieki un līdzjutēji tika ievesti studijā.

Āprāc! Tik daudz gaismu, kameru, mikrofonu! Nu it kā būtu jāsākas. Bet nekā - sagribējās! Pusstundiņu jāpagaida. Beidzot ieslēdza kameras, un spēle sākās. Sekoja uzruna un noteikumu paskaidrošana, jautājumi un atbildes, smieklī, aplausi un sajūsmas saucieni. Azartiskums bija pārņēmis ikvienu šai telpā.

Kas gan ir spēle un televīzijas šovs bez kurioziem! Minēšu spilgtākos no tiem:

1) Vadītājs: "Cik liela ir ceļojuma apdrošināšana Šengenas līguma valstīs?" Komanda: "60 000 DM"

V.: "Dienzēl nepareizi. 100000 DM"

Balss fonā: "Lūdzu atkārtojiet šo vietu. Atbildētājs lai pieiet tuvāk mikrofonam."

2) Vadītājs: "Vai jūs pazīstat studentu Pēteri?"

Vai pazīstat? Nu, protams!

Turpinājums 7.lpp.

Kā mēs braucām Zaķusalu ielkotes

Kā mēs braucām...

Turpinājums no 6.lpp.

Pagājusi bija vesela stunda, spēle beidzās. Kāds tad rezultāts? ViA : LLU - 10:10. Ko nu? Izskanēja dažādi varianti - papildjautājums, ņemt vērā zibensturnīra atbildes (parasti tas ir atsevišķs konkurss), uzvar draudzība. Pēdējais guva virsroku - 2 pirmās vietas. Balvas? ViA studenti par godpilnās pirmās vietas iegūšanu saņēma *Baltic Link* dāvēto braucieni uz Stokholmu (nav gan zināms, vai šis brauciens notiks, bet tas jau ir cits stāsts). LLU komandai par tikpat godpilno pirmo vietu tika dota iespēja atpūsties īstā lauku pirtī. Tam visam sekoja mīļi, draudzīgi un uzmundrinoši apsveikumi.

Beidzot viss bija galā, un jaunajam TV "zvaigznēm" vajadzēja atstāt viesmīlīgās televīzijas telpas. ViA studentiņi vēl joprojām nespēja atgūties, ka ar mieru doties uz nākamo spēli un pūkt laurus atkal. Visi "lidinājās mākoņos".

To nevarēja tā atstāt. Visas uzvaras ir jāatzīmē. Par ceļamērķi tika izraudzīta Alus sēta, kur dzīvoja stundas trīs, četras. Mums labi pazīstamais I. Ābols, lai parādītu, cik viņš ir apmierināts ar ViA uzvaru, visiem nogurušajiem, izsalkušajiem un izslāpušajiem spēlētājiem un līdzjutējiem uzsauca pa alus kausam. Vai nav jauki?

Jā! Un tad šī diena bija galā. Visi mīļi atvadījās, un katrs ar saviem piedzīvojumiem, pārdzīvojumiem un lielu nogurumu devās izvēlējtajā virzienā - cits mājup, cits pakļaiņot pa Rīgas ielām, cits palika Alus sētā.

Tāds bija šis 1997. gada 18. janvāris, kad apbrīnojami labi (kaut gan kas tur ko brīnīties, tā tam bija jābūt!) tika aizstāvēts gods.

Izsakām pateicību par palīdzēšanu un atbalstīšanu G. Zeltiņai un I. Ābolam.

Zane Zvīgule

Debates Daugavpilī...

Turpinājums no 6.lpp.

Sestdienas rīts atausa auksts un neziņas pilns. Brokastis, debates, definīcijas, argumenti... Mūsu komandu cīņas sparū un spējas tiecās sagraut, piemēram, pēc labākajiem padomju laika plānošanas paraugiem veidotā augstskolas ēdnīca, kur vienai krūzei / vienai personai ir paredzēta tieši VIENA tējkarote kafijas, toties pāri palikušo pārtiku uz galda atstāt ir kauna lieta.

Un tomēr! Šķiet, ViA debatētāji progresē par spīti jebkādiem šķēršļiem, jo šoreiz abas komandas spēja uzvarēt REA un komanda, kas Valmierā zaudēja pusfinālā, šoreiz zaudēja finālā.

Debašu turnīrā kopumā piedalījās deviņš

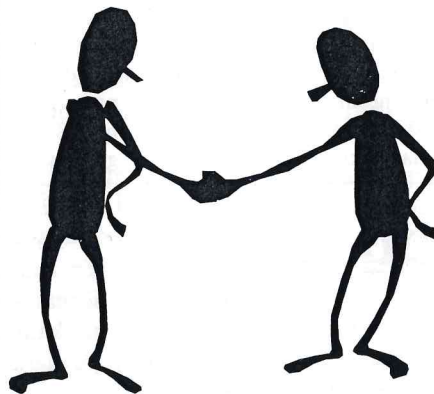

Nedaudz no politikas virtuves ViA politikas zinātnes studentiem atklāt vēlējas K.Leiškalns, frakcijas "Latvijas ceļš" deputāts, kas 15.janvārī viesojās Vidzemes augstskolā. Sākotnēji šī tikšanās bija iecerētākā lekcija, bet tad izvērtās visnotaļ ikdienišķā sarunā, kurā viesis pauda visnotaļ pretrunīgus uzskatus kā par varu, tā arī par premjerministru. Sajūsmu izraisīja daudzkrāsainie epiteti un spilgtie salīdzinājumi, kuros galveno lomu spēlēja daiļā dzimuma pārstāves. Varbūt, ka uzstāšanās kodols bija kāda netverami dziļa ideja...

Nozīmīgākais jautājums un intriģējošākā atbilde bija saistīta ar K.Leiškalna personīgajiem mērķiem politikā - šis cilvēks acīmredzot nav pārlieku ambiciozs, jo vēlas vienīgi funkcionēt politikā.

Arī turpmāk ir paredzēts rīkot šādas tikšanās. Iespējams, ka pavisam drīz varēsim dzirdēt V.Birkava uzstāšanos.

Laine Škoba

komandas - DPA (3), LU (2), ViA (2), REA (1), un JA (1). Uzvarēja pieredzes bagātākā LU komanda, kura no četrām šajā mācību gadā noturētajām debatēm ir plūkusī laurus trijās. Viņu galvenais trumpis viena komandas dalībnieka likumu zināšanas; bet otra puīša mistiskā klusēšana un šķietamā situācijas neizpratne neļāva nedz īstenot ViA taktiku, nedz arī uztvert oponentu izsmalcinātos, galvu reibinoša domas lidojuma iedvesmotos argumentus. Vēlētos tomēr atzīmēt, ka rīta debatēs ViA šo komandu uzvarēja.

Nākošais debašu turnīrs notiks Bauskā, Starptautiskajā sieviešu dienā. Pēcdebašu neformālajā atmosfērā ir pavidējusī arī doma veidot ko līdzīgu Vidzemes reģionālajam debašu centram.

Laine Škoba un Gunita Ganus

Līva Biseniece sadarbibā ar Pēteri Rubeni

Lielākā daļa studentu jau ir atraduši sev atbilstošas nodarbes augstskolas ietvaros un pat ārpus tās. Proti, darbojas AIESEC, dažādas sporta grupas, debates, studentu avīze. Šim nosauktajām un arī neminētajām iespējām izpaust savus talantus ir pievienojies arī Matemātikas klubs. To vada pasniedzējs Andris Liepiņš. Pagaidām klubā piedalās 4 ekonomikas virziena studenti.

Matemātikas cienītāji tiekas reizi nedēļā - trešdienās. Pēteris Rubenis izklāstīja Matemātikas kluba darbības principus un metodes. Proti, kāds no dalībniekiem izvēlas sev interesantu tematu, tad ar to iepazīstina pārējos. Pirms kāda laika aktuāla tēma esot bijusi matemātikas atklājumu pētīšana no psiholoģijas viedokļa.

Pieļauju, ka daļai studentu matemātika nešķiet aizraujoša nodarbe. Taču Pēteris apgalvo pretējo. Pats interesantākais esot process, līdz cilvēks nonāk līdz saprašanai, par tematu, kas licies pilnīgi svešs un neizprotams. Matemātikas zinātne nav tikai sausa teorija, tai ir arī praktiska vērtība.

Klubam aicināti pievienoties arī citu studiju virzienu pārstāvji. Ir apsolīts nesmiēt par iesācējiem. Matemātikas klubs varētu būt laba iespēja, kā mainīt daudzus aizspriedumus pret matemātiku, kādi daudzu apziņā iemājojuši vidusskolas laikā.

Bet ko par to saka Pēteris???

Ir pienācis brīdis, kad jūs uzzināsiet kaut ko par Vidzemes augstskolas Matemātikas klubu.

Tas, ko mēs darām ir tas pats, ko mēs darījām jau pagājušajā pusgadā, t.i., katru nedēļu uzzinām kaut ko jaunu, aizraujošu un mums iepriekš vēl nezināmu iz visnotaļ skaistās matemātikas pasaules. Šad tad atļaujamies arī kādas vaļības - uzspēlētjam bridžu vai vienkārši pļāpājam savā starpā par dzīvi.

Pagaidām mūsu sastāvs ir tas pats nemainīgais (4 studenti un profesors A. Liepiņa kungs), bet mēs arvien vēl gaidām jaunus domubiedrus un matemātikas piekritējus. Mēs sanākam kopā reizi nedēļā, t.i., trešdienās plkst. 15:00. Nāciet un Jūs to nenožēlosiet!!!

Aizkari, segas, gandrīz vai krāsaini papagaiļi, trauki (plīstoši, diemžēl), drēbes bez pakaramajiem un otrādi, magnetofoni, kasetes, sausie un slapjie ziedi...

Kam tas viss?!? Kādas idejas?! Nu mēs jau nemaz neteiksim un nemaz jau nemaz redzēt, ka tas viss tiek savilkts Ausekļa ielas 25a ēkas piecos stāvos un ka tur gar sienām un logiem grabinās studenti.

Ja kāds paturējis prātā īsto datumu, tad nu var atzīmēt apaļus trīs mēnešus, kopš mēs atrodamies savās mājās. Sajūsma jau ir apdzisusi, un šobrīd studenti vairāk ir pievērsušies viens otra izpētei, nekā savdabīgi gaišo un patīkamo telpu apbrīnošanai.

Lēnā garā notiek samierināšanās ar kopmitņu iekšējās dzīves reglamenta pastāvēšanu, kurš tomēr būšot jāievēro (tā sakot - būs pie tā vien jāpieturās). Un patiesībā vienmēr var atrast mīnus, ko arī abas puses (studenti un administrācija) cītīgi meklē, neskatoties uz to, ka plusu ir n-tās reizes vairāk. Šiet jāpiemin kāda rakstnieka izteiciens, ka augstu klintīs vienam rodas vēlēšanās deklamēt dzeju, citam - nospļauties. Un kuru gan vairāk ievēro? Protams, to, kuram gribas spļaut. Bet varbūt tomēr beigsim piesieties par to, ka katram nav savas veļasmašīnas bēniņos un televizora pagrabā, aizkaru pie logiem (arī dušās) un personīgā apkopēja par brīvu?! Labāk ieiesim virtuvēs. Mums taču visiem patīk kuņģīšu svētki, vai ne?

Visneiztrūkstošākā virtuvju sastāvdaļa ir kartupeļi, pannas un eļļas pudeles. Toties kolektīva vakariņu gatavošana un ēšana ar paralēliem ierakstiem, atsauksmēm un

Uzspēlēsim šahu?

atklāsmēm par šiem procesiem īpaši dienasgrāmatā notiek tikai 3.stāvā, kur apmeties draudzīgais desmitnieks. Arī citās virtuvēs notiek rosība - kāds ēd nepārtraukti, kāds ēd precīzi, sagaidot maiņu un nododot stafeti. Virtuvju dizains?! Dažāds - sākot ar "pritioniem" pa vidu mājas kārtībai un omulībai, beidzot ar pieticīgu apziņu, ka TUR drīkst iet ēst un pat piededzināt saskābušu piena zupu alumīnija bļodiņā.

Bet, kad ir paēsts, vajag izkustēties. Zēni to visbiežāk dara piena kombināta sporta zālē, spēlējot volejbolu un basketbolu, kur meitenes tikušas diskriminētas, atļaujot viņām būt tikai karsēju lomā. Toties neatgriezeniska, automātiska nezināmā izslēgšana notiek tajās vakara stundās, kad meitenes aerobicē (kaifo sieviešu sabiedrībā) kopmitņu pirmā stāva zālītē, kurai durvju iztrūkums pieder pie interjera iekārtojuma apvienojumā ar veselīgu ventilāciju (jāatzīst, ka nu vairs ne!). Vēl ir iespēja baseinoties, un to var darīt visi - arī tie, kuriem nav skaidrs, kas viņi ir - vīrieši vai sievietes.

Kluso ūdeņu ar dziļiem atvāriem netrūkst. Tomēr jautrības, pīpmaņu un tukšo alus pudeļu ir vairāk. Viegļāk ir meklēt vainīgos (nezin, par ko) un novelt uz nabadziņiem nezin kur ziemojošas vainas, kas ir skaļas, vulgāras un banālas kā pagājušā gadsimta ciniņu kaklasaites.

Patiesībā problēmu nav, un notiek viss, kam jānotiek.

Ir saprotamas studentu alkas [uz]dzīvot. Un viennozīmīgi nevar likt vienādības zīmi starp "dzīvot" un "mācīties". Kaut gan spēkā paliek vecumvecā patiesība - mūžu dzīvo, mūžu mācies. Vienīgi jaunībā izpratne par vārdu "dzīvot" ir nedaudz uz pjeDESTĀLA piepacelta, apsudrabota, vieglā dūmakā ietīta un mazliet ar alu aplaistīta. Un kāpēc gan ne? Te ir saprotamas augstskolas administrācijas rūpes (paldies!!!) par studentiem un centieni piesolīt ideālu servisu bremžu salabošanai un benzīna ieliešanai nākamajam lidojumam kosmosā pieredzes apmaiņā (exchange).

Un bez pieredzes iegūšanas neizbēgamo incidentu novēršanā dzīve taču būtu garlaicīga, vai ne? Vēl garlaicīgāka tā kļūtu, ja cilvēki nenospriestu, kādiem jābūt citu cilvēku draugiem, vēl jo vairāk, ja tie īstenībā ir tikai paziņas, pie tam neīstajiem aprunātajiem un apsūkātajiem. Rados, atšķirībā no draugiem, neizvēlas. Bet, tā kā visi cilvēki esot radi, tad jautājumu vairāk nav.

Un tagad mēs godprātīgi visu vainu (par ko?!) uzvelsim nenovēršamajam ļaundarim un labvēlim liktenim, kas sastāv no virtuozī un triviāli sakombinētām nejaušībām. Uzspēlēsim šahu?! Jūsu gājiens... Agnese Pabērza

Laimīgu Jauno gadu???

Egita Kricka

Šis stāsts ir jau pavisam nodeldēts, bet tomēr aktuāls.

Daži no mums (studentiem) bija nolēmuši Vecgada vakaru pavadīt tepat kopmitnēs draugu pulkā, kas arī tika darīts. Pats par sevi šis fakts nebūtu nekas, tas ir normāli. BET...

...bet pāris dienas vēlāk atklājās, ka ceturtajā stāvā ir uzlauztas durvis. Sākās drudžaina, emocionāla, pat diezgan asa vainīgā meklēšana. Tika pētīti visi iespējamie un arī neiespējamie varianti. Kā galvenos vaininiekus uzrādīja tos pašus (neveiksmīgos?) jaunā gada sagaidītājus, kuri gan neuzskatīja (un arī vēl joprojām neuzskata) sevi par vainīgiem vai pat kaut kādā mērā saistītiem ar šo notikumu. Lieta tāda, ka uzlauztajā dzīvoklītī gaiši logi bija jau 30. decembra vakarā, kaut gan tā likumīgie iedzīvotāji jau bija aizbraukuši. Tātad uzlaušana nekādi nevarēja notikt naktī no 1996.gada uz 1997. Tāpēc es galīgi neatbalstu administrācijas pavēli samaksāt Ls 70 (šādi it kā esot nodarītie

zaudējumi naktī no 31.12.uz 1.01.) vienam konkrētam cilvēkam, kura vienīgais noziegums ir tas, ka viņš sagaidīja jauno gadu ar draugiem! Pretējā gadījumā tiek runāts par kopmitņu atstāšanu. Kaut kā dīvaini sanāk...

Ši nu ir viela pārdomām - vai mēs pieļausim šo acimredzamo bezjēdzību.

Patiesību sakot, īres līgumā nav nekas teikts, ka īrniekam ir jāsedz zaudējumi, ko nav nodarījis viņš pats. Protams, ir tāds punkts, ka jābūt atbildīgiem par saviem draugiem, kas atrodas kopmitņu ēkā, bet nav jau pierādīts, kas to ir izdarījis. Turpinot par to pašu īres līgumu, tur ir teikts, ka strīdus jautājumus izšķir tiesa. Nu, lūk! Nonācām pie risinājuma! Tikai, administrācija ne uz ko tādu "neparakstīsies". Padomājiet par skolas reputāciju!

Interesanti būtu uzzināt citu domas par šo tēmu. Šis bija tikai mans viedoklis, kas ir diezgan subjektīvs.

99 lietas, kas būtu jāizdara savas dzīves laikā.

Tu neapšaubāmi vēlies interesantu un iespaidiem bagātu dzīvi. Tad šeit ir uzskaitītas visas tās lietas, kas tev būtu jāizdara, lai tava dzīve būtu tieši tāda.

1. Uzdāvēni savai mātei 55 sarkanās rozes un pastāsti, cik ļoti tu viņu mīli.
2. Iemācies vismaz 2 svešvalodas un brīvi un droši tās lieto visās iespējamajās situācijās.
3. Pavadi kādu dienu, ēdot tikai to, kas, kā tev kāds teicis, nāks tev tikai par sliktu, un dari to bez jebkādas vainas sajūtas.
4. Izstāsti kādam savu dzīves stāstu, neizlaižot ne detaļu.
5. Noīrē istabu ar fantastisku skatu pa logu (kalni vai jūra), vienalga, cik tas maksātu.
6. Iemācies izteikt komplimentus.
7. Nopērc aviobiļeti apkārt pasaulei un lielu mugursomu un vienkārši nožūdi!

Turpinājums nākošreiz!

IZKRĀSO PATS!

Sen tas bij'... bet ne pie Ventas un ne ziedu laikā. 1996.gada 20.decembris - ticiet vai nē - ir bijis tāds datums.

Pulkstens 19⁰⁰. Galvenie rūķi (Egita un Madara) nēsājas pa ugunsdzēsēju kāpnēm un iesildās joku bārstišanā, kaut pašiem drebuļi kaulos - pirmais gruntīgais pasākums kojās un gribas taču, lai būtu jautri. Šur tur vēl stīvē virsū š... (sarkanus un melnus smokingus un vakarkleitas, kā smeijies) un smiņķējas, šur tur vēl dušā mērcējas.

vakarā. Un, ja vien šampānieša vietā būtu bijis alus, varētu nospriest, ka Līgo vakars.

Žūrija neatlaidīgi,

pašiem nemanot, cenšas izvest no pacietības bārdas pazaudējušo galveno rūķi - Egitu, mēģinot uzdot do vietā toni si.

Konkursi, piebārstīta grīda aprakstītas kastes, mūzikas pauzes, piparkūkas neaizmirstamas sejaš izteiksmes miltos noslēptā lāciņu makšķerēšanas laikā un beidzot... Tortu un šampānieša iznīcināšanas kampaņa, kad dažs labs balansē uz abu roku katra pirksta pa tortes gabalam un drīz vien, pārvērtējis savus spēkus, sāk nodarboties ar labdarību.

Turpinājumā aptuveni stundu pilnīga bezkontrole un sajūtu atraisīšana smadzenes plosošu, nenosakāmas dabas un izcelsmes skaņu pavadījumā, dabīgi "atlasījusies" un "atraisījusies" studentu un viņu draugu blice. ĀRDONIS!!!... ar ārēji likvidējamām seklām un pārējām... Ha!

Konkrēta kustība visos stāvos pa vertikāli, horizontāli, diagonāli, ...āli, ...āli. Neatstāstāmas nopietnas un nenopietnas sarunas, joki, dziedāšana, muzicēšana, negadījumi ar vijoļu

skaņošanu, raudāšana, smiešanās, nodarbošanās ar dažādiem sporta veidiem, piemēram, novusa vai tenisa spēlēšanu, rosola un tortes izmantošana par grīdas mazgājamo līdzekli, neatvairāms miegs centrālajā pasākuma vietā - zālē, kuru nedrīkst pamest (Nost gultas, segas spilvenus! Mēs esam studenti!), didžejs - nezināms, nogurušo maiņas, signalizācijas atgādinājumi par savu sargeņģeļa lomu ik sekundes simtdaļu, labi onkuļi, kas novērš studentu nervu un dzirdes sistēmu traumēšanu (būtu vismaz ritmā!), zvaigžņu skaitīšana un - galu galā ir taču Ziemassvētku un Jaunā gada svinības - apsveikumi, apsveikumi, apsveikumi!!!

Katram bija tāda atmosfēra un svētki, kādus viņš sev radīja. Secinājumus par studentu pasākumiem izdarīt būtu neētiski. Viens gan ir skaidrs - paldies Dievam, studentus tik ātri nemaz nav iespējams "nomuīt". Viņi visi ir cietie rieksti maldīga izskata apvalkā, ko sauc par... Izkrāso pats!

Agnese Pabērza

- ☺ Ja reizina savādāk, sanāk par maz.
- ☺ Diedziņu jāpārvērš zeķē?! Tas ir tas uzlabojums...
- ☺ Varbūt tas ir viņu sasāpējušais jautājums.
- ☺ Es būšu oficiālais atvēsinātājs.
- ☺ Vajadzētu trūkumus papildināt.
- ☺ Elektroniskās zobubirstes, kas izdragā smadzenes.
- ☺ Pieēstas ausis.
- ☺ Acis nav ķermenis.
- ☺ Nodokļi, kas bija izlaidušies.
- ☺ Laiks ir gaišs
- ☺ Tu muldi sakarīgi...
- ☺ ...rieš uzticību...
- ☺ atkarīgs, no kurām rokām pērk!

Uzmini nu!

Uzmini nu, kas ir teikuši šīs "spārnotās domas"!!! No šīm 13 sentencēm 5 pieder Ievai Justei, 2 - Anitai Viļķinai, bet pārējās ir izteikuši - Jurgis Ozoliņš, Ivo Krampītis, Daina Misiņa, Zane Piebalga, Ilona Cilēviča un Linda Lipse. Jūsu uzdevums ir uzminēt, kurš ir ko teicis... Atbildes iesniegt līdz 20. februārim Egitai. Balva? Būs! Kāda? - Intriga...

Vai tu jau aizsūtīji saviem draugiem, draudzenēm, studiju biedriem, pasniedzējiem vai vienkārši sev vēstulīti Valentīna dienā???

Ja nē, tad steidz to izdarīt! Pasta kastes atrodas gan skolā, gan kopmītnēs, bet vēstulītes savus adresātus sasniegs 14.februāra vakarā.

Pastnieki.

